

РЕШЕНИЕ

№ 5874

гр. София, 20.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 21.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **9383** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с § 62, ал. 3 от ПЗР към ПМС № 456/1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ.

С. А. Г. обжалва Заповед № РД-46-175/19.07.2007 г. на кмета на район „П.“ – Столична община.

Ответникът и заинтересованите страни П. Ц. П. и Д. Ц. И. отричат основателността на оспорването.

Заинтересованите страни Т. М. А., М. Р. И. – С., Д. Г. Н., Ж. Д. Н., Р. Д. Н., Ц. Я. И., Ф. Ф. А. и Е. Ф. И. не вземат участие в съдебното производство и не изразяват становище по жалбата.

От фактическа страна.

Д. И., в качеството ѝ на наследник на Ц. П. Н., е подала няколко молби в периода 1992 г. – 2006 г. за закупуването на имот от 600 кв.м. в местността „З.“, [населено място], индивидуализиран с различни номера в отделните молби. Със Заповед № РД-09-1882/08.06.1994 г. кметският наместник на ТОА „П.“ е отказал да признае правото на собственост, като актът му е отменен с решение на Софийския градски съд от 21.11.1995 г. по адм. дело № 2463/1994 г. и преписката е върната за ново произнасяне по молба вх. № 1533/08.07.1992 г.

От Удостоверение № 94-Д-108/12.06.1995 г. на Столична голяма община се установява обстоятелството, че наследодателят на заявителката фигурира в утвърден списък на гражданите, получили места по ПМС № 21/1963 г., без издадени удостоверения, в

землището на [населено място], м. „З., под № 471, парцел 437.

Предмет на оспорената заповед, издадена на основание § 62, ал. 3 от ПЗР към ПМС № 456/1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ, е признаването на правото на наследниците на Ц. П. Н. да придобият собствеността върху 490 кв.м. от имот № 472, кад. лист Г-9-6-Г в м. „Терасите”, [населено място], Столична община, и възлагане извършването на оценка на имота в съответствие с чл. 36, ал. 2 от ЗСПЗЗ. Заповедта е оспорена пред АССГ, който с решение от 27.11.2009 г. по адм. дело № 4033/2008 г. я е отменил. Съдебният акт е обжалван пред касационната инстанция. С решение № 13674/15.11.2010 г. по адм. дело № 2237/2010 г. ВАС е отменил решението на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане.

При първоначалното разглеждане на делото от първостепенния административен съд вещото лице Д. Ч. е дала заключение, че имотът с пл. № 472 е по плана на новообразуваните имоти за м. „Терасите”, [населено място], одобрен със Заповед № РД-15-330/02.11.2005 г. на областния управител на С. и се различава от имотите, посочени в заявленията на наследниците. В ПНИ имотът се застъпва с възстановения на наследниците на А. Д. (чийто наследник е оспорващата), както и с имот, записан на името на трето лице. В изпълнение на указанията, дадени с мотивите на отменителното решение на ВАС, е допусната допълнителна съдебно-техническа експертиза за изследване на идентификацията на парцел № 437 и припокриването му с имота, предмет на обжалваната заповед. Вещото лице е обосновало констатацията за отсъствието на идентичност между предоставения за ползване имот № 437 и имот № 472 от плана на НПИ; идентичност на заявения имот е установена с друг имот, обозначен с № 235 според плана на новообразуваните имоти.

От правна страна.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване (вж. и мотивите на решение № 13674/15.11.2010 г. на ВАС по адм. дело № 2237/2010 г.), а разгледана по същество е и основателна. Оспорената заповед е засегната от отменителните основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК.

1. Въпросът относно признаването на правото на наследниците на Ц. П. Н. да придобият собствеността върху имот, предоставен за ползване по ПМС № 21/1963 г., е решен с влязлото в сила решение на СГС по адм. дело № 2463/1994 г. При повторното си произнасяне след отмяната на отказа да се признае правото административният орган е бил обвързан от съдебното решение, тъй като противоречието с него би било основание за нищожност на административния акт (чл. 177, ал. 2 от АПК). Поради това и обсъждането на предпоставките по § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ за трансформацията на правото на ползване в право на собственост в настоящото производство е недопустимо – по същество то би представлявало незачитане на установителното действие на влязъл в сила съдебен акт, който е задължителен и за административния съд (чл. 297 от ГПК).

2. Според § 4к, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ за земите, предоставени за ползване на граждани въз основа на актове по § 4, се изработват помощен план и план на новообразуваните имоти. ПНИ установява границите на имотите, правото на собственост върху които се придобива, по реда на § 4к, ал. 7 и при условията на § 4а, 4б и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ – вж. чл. 28, ал. 4 от ППЗСПЗЗ, а списъка на ползвателите с признато право на собственост е част от техническото задание, определящо конкретните изисквания към плана (т. 5 от ал. 10 на чл. 28 от правилника). Следователно от гледна точка на развитието на производството по признаване на правото на собственост на ползвателите като

динамичен фактически състав заповедта по § 62, ал. 3 от ПЗР към ПМС № 456/1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ предхожда във времето, а не е обусловена от одобряването на ПНИ, респ. на помощен план. Затова и на етапа на издаването на заповед, признаваща това право, дължимата индивидуализация на конкретния имот трябва да е съответна на акта, с който правото на ползване е отстъпено, а не на идентификацията му по ПНИ, чието съдържание е определянето на границите на имота и предполага наличието на позитивен акт по § 62, ал. 3 от ПЗР към ПМС № 456/1997 г.

3. Независимо, че в молбите си до кмета на района И. е посочвала различни номера на имота, за който е заявено претендираното право, несъмнена е волята да се инициира производство по признаване правото на собственост по отношение на имота, отстъпен за ползване на нейния наследодател. Този извод може да бъде аргументиран и с изричното позоваване в отделните заявления на решението на СГС и на удостоверението от общината, доказващо факта на включването на Н. в списъка на гражданите, получили места по ПМС № 21/1963 г. Правилно административният орган, действайки в съответствие с указанията на СГС, е признал по принцип правото да се придобие собствеността. Дори и индивидуализирането на имота съобразно ПНИ да не се квалифицира като съществено нарушение, между парцел 437 (предоставен за ползване) и имота, предмет на заповедта, не съществува идентичност – видно от скицата към заключението на вещото лице парцелът отговаря на друг имот според действащия ПНИ. Незаконосъобразността на акта произтича от несъотнасянето на правото на трансформация към обекта, по отношение на който то се е породило – неправилното установяване на конкретния имот, за който то е признато, рефлектира и върху материалната законосъобразност на заповедта. Евентуална последица от констатираното противоречие би била и промяната на кръга от заинтересованите лица, собственици на земята, които биха имали правен интерес да оспорят заповедта по § 62, ал. 3 от ПЗР към ПМС № 456/1997 г.

4. Изложеното мотивира съда да уважи оспорването. Предвид на необходимостта от съществуването на корелация между имота, за който е предоставено право на ползване, и този, предмет на трансформацията (по аргумент от § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ), заповедта е неделим административен акт и следва да бъде отменена в нейната цялост. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката ще бъде върната на компетентния орган за ново произнасяне в съответствие с дадените указания. Поради изхода на спора, за жалбоподателката е възникнало и правото на разноски по чл. 143, ал. 1 от АПК в доказани общ размер от 505 лв. При новото разглеждане на делото не са представени доказателства за реално направени разноски, които да бъдат възстановени.

Воден от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 34-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РД-46-175/19.07.2007 г. на кмета на район „П.“ – Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. А. Г. сумата от 505 (петстотин и пет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: